

byrd i den Retning. Der er ikke mig noget somhelst bekendt, der kan tyde paa, at Tiendeloven skulde kunne komme frem i Fællesudvalget. Jeg skal ikke omtale Udvalgets Forhandlinger, det plejer jo ikke at være god Skik, men jeg maa dog nok sige, at der foreligger intet som helst, som tyder i den Retning, og da nu Tiendeloven er den vigtigste af dem alle, den, som Befolkningen længes mest efter at faa gennemført, er det soleklart, at er der noget, som skulde kunne hjælpe os til at komme ud over Vanskelighederne baade i den ene og den anden Retning, vil det være det, at ogsaa Tiendeloven kom i Fællesudvalget.

Jeg skal dernæst gøre nogle enkelte Bemærkninger om Flertallets Udtalelser i Beretningen. Paa anden Side udtaler det ærede Flertal, at man anser det for utvivlsomt, at Landstingets Forslag vil vinde almindelig Tilslutning i Befolkningen. Ja, hvis det ærede Flertal dermed mener den fuldstændige Afskrivning af Hartkornsskatterne og Bygningsafgiften, saaledes at disse to Skatter falde bort, saa behøver Flertallet ikke at sige, at det er utvivlsomt, saa kan det ifølge 30 Aars Erfaring, ifølge Vidnesbyrd fra de sidste 30 Aars Arbejde, sige, at det er aldeles sikkert, at en saadan Tanke vil vinde almindelig Tilslutning i Befolkningen. Men vi have rigtignok ikke arbejdet paa det paa den Maade, som Forslaget her foreligger. De tidligere Forandringer paa dette Felt ere jo foregaaede paa andre Maader, meget forskelligt fra det, som her foreligger. Den ny Matrikels Indførelse den 1ste Januar 1844 medførte, at de, som fik et nyt større Hartkorn, fik adskillige Penge, flere Millioner Kroner udbetalte af Statskassen som Erstatning for de forøgede Byrder. Ved Hartkornreguleringen i 1850 blev der ogsaa udbetalt ikke ubetydelige Summer, det 15- eller 10-dobbelte Beløb, som Erstatning for de forøgede Byrder. Man har forhandlet om noget lignende til forskellige Tider, man har forhandlet om en Fiksering af Hartkornsskatterne og om en gradvis Afskrivning af dem. Man har enkelte Gange talt om at afskrive dem i 20 Aar; det sidste Forslag, som har foreligget for Rigsdagen, tror jeg lød paa 30 Aar. Man har ogsaa i andre Lande foretaget Afskrivning af Grundskatterne helt og holdent, men man har, som tidligere omtalt af mig, gjort det i Løbet af en Aarrække. Men dette, at man siger fra 1ste Juli 1902 bortfalder hele Historien paa een Gang, tror jeg sikkert er enestaaende baade i dette Land og i alle andre Lande, og noget lignende

have vi vistnok ikke set Eksempler paa her eller andetsteds, og det ærede Flertal skal ikke være saa ganske sikker paa, at den Maade at lovgive paa vil finde almindelig Tilslutning ude i Befolkningen, da det dog er uomtvisteligt, at store Ejendomsværdier paa den Maade flyttes med eet Slag, endogsaa paa den Maade, at adskillige bringes til Fallittens Rand ved en saa radikal Omvæltning. Men det skal jeg nu ikke opholde mig videre ved. Derimod vil jeg sige, at Flertallet kan være aldeles sikkert paa, at hvad Flertallet foreslaar, at der skal sættes i Stedet, vil ikke vinde nogen almindelig Tilslutning i Befolkningen; jo mere det bliver bekendt, hvad det er, Flertallet byder, desto mindre Tilslutning vil det finde i Befolkningen, derom føler jeg mig aldeles forvisset; det forekommer mig ufatteligt, at der kan være to Meninger om den Ting.

Dernæst gør Flertallet en Bemærkning Side 2 om Formue- og Indkomstskatten og taler om, at til Erstatning for de Skatter, som afskrives, skal der dels udredes en ny Skat paa faste Ejendomme og dels en Formue- og Indkomstskat. Flertallet taler om denne Formue- og Indkomstskat paa flere Steder i Beretningen. — Jeg vil i Forbigaaende gøre opmærksom paa, at denne Omtale af Begrebet Formue- og Indkomstskat er misvisende; det er jo ikke en Formue- og Indkomstskat, som foreligger for det høje Landsting, det er en Indkomstkildebeskatning, det er Indkomstkildeskatteprincippet, som foreligger — ganske vist ikke rent og purt, der er nemlig en Blanding mellem de to Systemer, saaledes at man ikke rigtig kan skønne, hvilket der er hvilket; paa en Maade kan man sige, at det hverken er Fugl eller Fisk; men en virkelig Formue- og Indkomstskat har den ærede Ordfører ikke Lov til at kalde denne ny Skat, som Landstinget delvis sætter i Stedet for den gamle Skat; det er det ikke. — Jeg skal dernæst forbigaa en Del andre Bemærkninger, som der kunde være adskilligt at sige til, og gaa over til at sige lidt om Flertallets Beregning over Fordelene og Virkningerne af det Forslag, som Landstinget her har forelagt. Der kommer Flertallet til det Resultat, at Landstingets Forslag i Virkeligheden er et Tilbud om at lade et aarligt Beløb af 5,390,000 Kr. af de paa faste Ejendomme hvilende Skatter bortfalde; Ordet bortfalde er oven i Købet fremhævet saa stærkt, som det overhovedet er muligt. Det slaas altsaa fast, at det, som Landstinget her tilbyder, er, at over 5 Mill. Kr.,